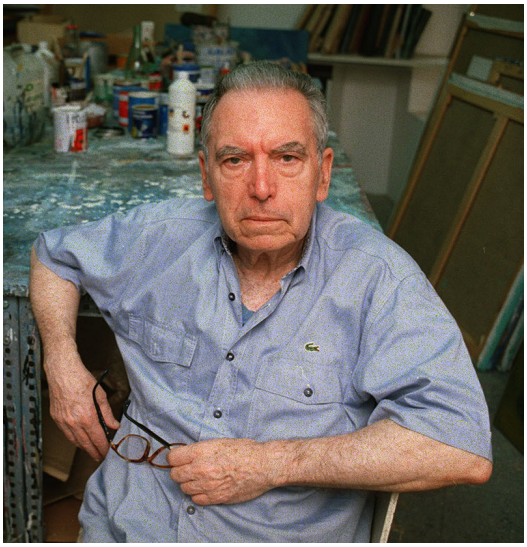
La llum de la modernitat

Joan Josep Tharrats va ser un dels fundadors del mític grup que va recuperar l'avantguarda truncada després de la guerra
Va ser editor, pintor, crític i molt més

Tharrats, un nom imprescindible de l'art català del setge XX Foto: F. MELCION.

Joan Josep Tharrats té llum pròpia en la història de l'art català del segle XX. Va formar part del reduït cercle d'artistes i intel·lectuals que, en la sòrdida postguerra, van rescatar l'ànima de l'avantguarda dels anys vint. Tharrats, llum de la modernitat denigrada pel règim, va ser un dels fundadors del mític grup Dau al Set, que també va aixoplugar Antoni Tàpies, Modest Cuixart, Joan Ponç, Joan Brossa i Arnau Puig –aquest últim, el gran teòric de la colla, és l'únic supervivent del moviment–. Tharrats va ser el director i l'impressor de la revista que va donar cobertura al grup a finals dels anys quaranta. Dau al Set va tenir una vida molt curta, però ell va mantenir la flama de la publicació fins a mitjan dels anys cinquanta.

Nascut a Girona el 1918, era un personatge polifacètic: editor, pintor, crític d'art, escriptor i artífex entusiasta d'un munt d'aventures culturals, d'art i de moltes altres disciplines que també estimava, com el ballet o el jazz. Com a pintor, va evolucionar des del magicisme de Dau al Set cap a una etapa més matèrica a finals dels anys cinquanta i principi dels seixanta. Un dels seus segells creatius més personals van ser les maculatures, una versió de les tècniques d'estampació que li permetia crear una atmosfera còsmica en les seves obres. “Era molt ornamentalista, diguem-ne que la seva obra no té transcendència, no té cap missatge. I això és el que la fa més factible de ser imitada”, precisa el seu company de Dau al Set, el filòsof Arnau Puig.

Home solitari i molt tancat en si mateix, va tenir dos gestos amb els quals perseguia que la seva herència artística estigués sempre viva. Va donar el seu arxiu i biblioteca al Centre de Documentació de l'Art Contemporani Alexandre Cirici, actualment al Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Macba), així com tota la seva obra gràfica i més de 500 peces de la seva important col·lecció particular (amb peces de Miró, Dalí, Tàpies, Calder, Delaunay, Appel, Hamilton...) a la fundació que porta el seu nom de Pineda de Mar, una de les poques que hi ha a Catalunya dedicada i centrada exclusivament en l'art gràfic. Pineda va ser un dels seus refugis sentimentals. També ho va ser moltíssim Cadaqués, on tenia una casa i on viu el seu únic fill. Va ser un dels fundadors del museu d'aquesta localitat, on a més hi va dipositar obra seva.

Va morir a Barcelona el 2001 després d'una llarga malaltia. Malgrat la rellevància del seu llegat, reconeguda amb el Premi Nacional d'Arts Plàstiques de la Generalitat, el 1992, entre d'altres guardons, Tharrats ha anat quedant difuminat en la dinàmica estressada del món de l'art, sempre tan poc atenta amb la generació d'artistes de la postguerra. Ell, com tants d'altres, sembla haver desaparegut completament de l'activitat dels museus i centres d'art del país.

De fet, el sector ha quedat molt sorprès amb la notícia de les falsificacions. “Tharrats no té mercat, no s'entén quin sentit tenia aquesta operació”, explicava ahir a aquest mitjà un reputat galerista barceloní.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 16-02-2016 Pàgina 7

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/941988-la-llum-de-la-modernitat.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui